

Urolige og Ustyrige dertil, hvortil Anstalterne ville være haardt fristede. Derimod foreslaar han at sende følgende Klasser dertil: 1) Alle dem, der ikke lide af Sindsfygdom i Ordets mere stringente Betydning, men af andre Hjernesygdomme, komplicerede tidevis eller kontinuerende med psykiske Symptomer, altsaa alle de ikke faa hervede Sbioter, Epileptikere, Apoplektikere, Syfilitikere o. s. v. 2) Alle de friliggende Patienter, der have været her i mere end 10 Aar. 3) Alle dem, der lide af erhvervet fuldt udviklet Sløvind, før og næsten kun vegetativt Liv, sløvende Aarene hen paa deres bestemte Plads, ligegyldige for Alt undtagen deres Mad og deres Seng. 4) Dem, som enten aldeles ingen Slægtninge have, eller hvilke Slægtningene under de mange Aars Løb lidt efter lidt ganske have slaaet Haanden af, saa at Ingen mere spørger til dem eller søger for dem." St. Hans Hospital har 636 Patienter, og af disse mener Overlægen efter den af ham opstillede Klassifikation, at der kan være Tale om at bortsende 242 til en Evaluationsanstalt som den i Viborg paatænkte, hvilken han dog betragter blot som en midlertidig Indretning, indtil de Sagkyndige naae til Enighed om noget Andet og Bedre.

Principalt foreslaar han en ny Anstalt i Fyen, beliggende enten ved Nyborg eller Middelfart, af samme Bestaafenhed som de alt bestaaende, og subsidiært tvende nye Pleieanstalter ved Vordingborg og Aarhus.

Udvalget vilde under ingen Omstændigheder finde det rigtigt at sende Patienter af den under Nr. 2 og 4 betegnede Art til Viborg, hvilket heller ikke kan være Lovforslagets Mening. Derimod nærer man i og for sig ingen Betænkelighed for de andre to Klassers Vedkommende og efter det Indhold, Udvalget foreslaar at give Paragraf 4, vil der ogsaa tildels blive Plads for saadanne Personer. — Overlægen ved Distrikternes Sindsfygeanstalt, Professor Jensen, antager, at den foreslaaede Evaluationsanstalt vil være et stort Gode for de alt bestaaende Anstalter, ligesom den i det Hele vil kunne komme til at svare til sit Formaal: at være et godt Asyl for den ulykkeligst stillede Del af Menneskeheben. Han hævder med Styrke, at, saalænge „de Syge“ endnu ere istand til at kunne nyde Noget af de Resourcer, med hvilke Staten har udstyret Sindsfygeanstalterne, saalænge vilde det ikke være rigtigt at sende dem til en Evaluationsanstalt. „Saalænge en Uhelbredelig endnu kan nyde nogen af disse“ — siger han — „kan paavirkes saaledes, at han kan glædes ved en, om end kun lille Del af disse, eller bedrøves ved at unddrages dem, mener jeg, at hans Plads er i de store bestaaende Anstalter. — Naar han synker under dette, naar Forholdene om ham ikke bevæge ham i noget Maal, naar han ved sit søndersluttede Forestillingsliv, sin ødelagte Dømmekraft, sin totale Sløvhed for Indtryk ikke længere har andre For-

dringer til Livet end Lilsfredsstillelsen paa behørig Maade af de primitive Fornødenheder, Næring, Varme, Renlighed, Bolig, passende Lilsyn — eller for at betegne Gruppen patologisk, naar han er i de senere Stadier af Dements eller i Imbecillitet — behøver hans Plads ikke længere af humane Grunde at være i de store Statsanstalter, men han kan finde passende Forpleining i et Depot.“ — Af saadanne Sindsfyge indeholder en større kombineret Anstalt altid en Del. . . . Overfyldningen med slige Uhelbredelige hæmmer derfor Afgangen til Anstalten, standser den Cirkulation imellem Afdelingerne, der er saa nødvendig, og kan der anbringes en større Afledning paa en Gang og en mindre aarlig fra disse Afdelinger ved en Evaluation til et Depot, saa er det gjort ikke Lidet for, at Helbredsanstalterne kunne fungere i nogen Tid paa en forhaadentlig tilfredsstillende Maade“. — Vordingborg Anstalt tæller ialt 378 Individuer. Af dette Antal kan der efter Overlægens Mening uden Skade for dem selv sendes 40 til Viborg, og han antager, at der paa samme Maade kan afgives 15 a 20 Patienter aarlig.

I Aarhus Anstalt findes for Tiden 412 Patienter, af hvilke 100 befinde sig paa det Trin af Sindsfygdommen, som ovenfor er udviklet af Professor Jensen, og som det derfor vilde være en Indbring for Anstalten at blive befriede for. Hr. Overlæge Selmer synes forøvrigt ikke om Planen, men da det mere er af ydre end af indre Grunde, at han er derimod — saafom Beliggenheden, Omgivelserne osv., — skal Udvalget ikke opholde sig derved.

Hans kritiske og oplysende Bemærkninger til den første Bygningsplan ere omtrent i deres Helhed bleve tagne tilfølg. Efter det saaledes Anførte tror Udvalget at burde tilraade Thinget at vedtage Lovforslaget, naar det begrænses saaledes, at ingen Patient maas optages i den nye Anstalt, medmindre han enten i Forveien har været paa en af de bestaaende Anstalter, er erklæret af Overlægen der ikke alene for uhelbredelig, men tillige for at være nedstunken i et saadant Sløvind, at han ingen Bevidsthed har om sine Omgivelser, eller der foreligger lignende Vidnesbyrd fra en autoriseret Læge. Dog maa Udvalget finde det billigt, at der fortrinnsvis tages Hensyn til dem, som enten ere eller have været paa en af de bestaaende Anstalter. Udvalget finder det rigtigst, at det bliver bestemt i selve Loven, at Anstalten kun er for Saadanne, og stiller derfor Indbringingsforslag i den antydede Retning. — Uagtet vi saaledes ikke skulle benegte, at den nye Anstalt nok kan komme til at svare til sit Formaal, saa havde vi dog hellere set, at der var blevet anlagt en hel ny Anstalt i Fyen — eller tvende nye Pleieanstalter, eller muligvis de saakaldte Kolonier, som ere bragte i Forslag af Professor Jensen; men da enhver af disse Planer vil tage en ikke kort Tid, inden den kan